

Deviņpadsmitā nodaļa.

Mūsdienu teoloģija - iebildumi pret kenozī.

Iepriekšējā nodaļā mēs redzējām, ka iemiesojoties Kristus atteicās no savām Dieva Dēla tiesībām, patstāvīgi izmantot Savu dievišķo spēku. Tās bija tādas spējas kā nemirstība, viszinība, visvarenība un visuresamība u.t.t. Šādas īpašības pieder tikai Dievam.

Kristus Sevis "iztukšošana" (**atteikšanās**) tiek apzīmēta ar terminu "kenoze", taču, kā mēs jau iepriekš atzīmējām, pastāv dažādi priekšstati par to, no kā Kristus, kļuvis par cilvēku, patiesībā atteicās. Tagad mēs apskatīsim ortodoksālo trinitārismu, kuru varam dēvēt par trīsvienības Kristoloģiju, kura nav saistīta ar terminu "kenoze".

Ortodoksālais trinitārisms.

Trīsvienības ortodoksālajā Kristoloģijā abu Kristus dabu savienību sauc par "hipostatisku savienību". Vispārīgi runājot, trīsvienības aizstāvji pareizi saka, ka Kristū ir tikai viena persona. Tas nozīmē, ka gan cilvēka daba, gan dievišķā daba pieder vienai personai. Šīm divām dabām ir savas individuālās īpašības, tas ir, katrai dabai raksturīgās īpašības. Iemiesotajā Kristū šīs dabas netika sajauktas, veidojot trešo dabu. Katra daba ir saglabājusi sev raksturīgās īpašības. Tas nozīmē, ka vienai Kristus personai bija pilnīgas, abas dabas īpašības. Citiem vārdiem sakot, katra daba ir palikusi tāda, kāda tā bija sākotnēji.

Šeit rodas problēmas.

Saskaņā ar Trīsvienības teoloģiju "hipostatiskā savienība" ļāva vienai Kristus personas daļai no Viņa dievišķās puses izpaust visas dievišķās īpašības (**tas ir, Viņa nemirstības spējas, viszinība, visuresamība un visvarenība utt.**), un tajā pašā laikā, Viņa cilvēciskā puse piedzīvoja cilvēcību. Un kā mēs varam nojaust, tad cilvēcībai bija ierobežotas zināšanas, vientulība, izsalkums, slāpes, nogurums, kārdinājumi un nāve utt. Tās bija lietas, ko Viņš nebūtu varējis piedzīvot, ja viņam būtu bijusi tikai dievišķa daba (**kā Viņa pirms iemiesošanās esamība**).

Tādu argumentāciju dēvē par Kristus "dihotomiju". Tas ir tas pats, kā teikt, ka Viņam bija divi apziņas centri. Protams, kas tas nav tā, kā mums tika teikts caur Praviešu Garu, ka iemiesotais Kristus pakļāvās savai cilvēciskajai dabai, tāpēc atteicās no savām, kā Dieva Dēla tiesībām, patstāvīgi izmantot dievišķo spēku. Tās ir divas pretējas teoloģijas. Es to saku tāpēc, ka trinitārajā teoloģijā šķiet, ka Svētā Gara dalība, kā starpniecība starp Tēvu un Dēlu, netiek atzīta.

Trīsvienībā iemiesotais Kristus.

Viens no SDA trinitāristiem, kurš, šķiet, noraida kenozes teoriju (**vismaz tādu, kādu es atbalstu**), ir atvaļināts SDA kalpotājs Makss Hatons. Izlasot viņa grāmatu "Izpratne par Trīsvienību", kā arī rakstu "Elena Vaita un Trīsvienība" viņa personīgajā interneta vietnē, es secināju, ka viņš pārstāv ideju par Kristu, kuru vienlaikus ierobežo Viņa cilvēciskā daba, bet kurš ir arī visu zinošs, visvarens un visur esošs, pielietojot Savu dievišķo dabu. Rodas iespaids, ka M.Hatons saka, ka brīžiem Kristus pats pēc Savas izvēles atklāja Savus dievišķos atribūtus, bet citreiz Viņš atturējās tos izmantot. To var raksturot kā Kristus "dihotomija", attiecībā uz to, kā viens cilvēks vienlaikus var piedzīvot gan ierobežojumus, gan bezgalību. Tas ir tā, it kā vienam cilvēkam būtu divas dažādas personības. Kā tas var būt?

Ņemsim, piemēram, viszinību (**tāds, kas visu zin**). Kā cilvēks Kristus reizēm varēja būt visu zinošs un citā situācijā - ar ierobežotām zināšanām? Tas ir nepamatots pieņēmums, jo tas prasītu no cilvēka dubultu apziņu.

Savas grāmatas 69. lappusē Makss Hatons skaidri norāda, ka laikā, kad Kristus bija uz zemes, Viņš bija visu zinošs, visvarens un visur esošs. Tas, protams, ir tas pats, ko viņš publicē savā rakstā tīmekļa vietnē, kas atspoguļo to pašu teoloģiju kā viņa grāmata. Un protams, kāpēc tur vajadzētu būt atšķirībām?

Gan savā grāmatā, gan rakstā, savā tīmekļa vietnē M.Hatons apgalvo, ka Kristus ne tikai saglabāja visus savus dievišķos atribūtus, kad Viņš iemiesojās (**kam es varu piekrist**), bet arī izmantoja tos kā Dievs (**bet tam**

gan es nepiekrītu). Kā mēs atzīmējam iepriekšējā nodaļā, ja Jēzus būtu izmantojis savas Dieva Dēla dievišķās prerogatīvas, Viņš nebūtu staigājis pa šo zemi, kā jums un man vajadzētu staigāt pa to. Protams, to darot, Viņš nevarētu būt mans Vietnieks vai mans Pestītājs. Turklāt Viņš nebūtu derīgs, kā mans piemērs grēka pārvarēšanā.

Savā interneta vietnes rakstā ([tas ir zem apakšvirsraksta "Kenotiskā teorija"](#)), M.Hatons saka: ... - "Es esmu atklājis dažos mūsu Baznīcas rakstos pietiekami konkrētu kenotiskas teorijas izplatību. Un es domāju, ka varu teikt, ka daži Draudzes locekļi to bieži izmanto. Tie, kas atbalsta šo teoriju, ir tie, kas uzskata, ka Jēzus kļūstot par cilvēku iztukšoja Sevi, atsakoties izmantot Dieva īpašības. Bet es jautāju: "Vai Dievs var pārstāt būt Dievs?" Tādas Dieva īpašības kā viszinība, visuresamība, visvarenība ir tas, kas padara Viņu par tādu, kāds Viņš ir." ([Max Hatton article "Ellen G. White and the Trinity"](#))

Arī starp SDA anti-trinitāristiem ir vairākas dažādas kenotiskas teorijas. Tāpēc nevar teikt, ka visi anti-trinitāristi saka, ka dievišķais Dieva Dēls "iztukšoja Sevi no Dieva īpašībām". Piemēram, kā mēs atzīmējam iepriekšējās nodaļās, es uzskatu, ka, atrodoties uz zemes, Kristus saglabāja visas savas dievišķās īpašības, lai gan nekad, kā Dieva Dēls, tās neizmantoja pats par sevi. M. Hatons turpina:... - "Nav šaubu, ka Dieva godība bija paslēpta, kad Vārds kļuva par Dievcilvēku. Ir pieņemami teikt, ka Viņš atteicās no savu dievišķo īpašību patstāvīgas izmantošanas attiecībā uz Savu cilvēcību, taču tas nepavisam nav tas pats, kas teikt, ka Viņš pilnībā atteicās no tām kā cilvēks." ([Turpat](#))

Ņemiet vērā, ka M. Hatons saka: "... attiecībā uz Savu cilvēcību." Atkal šī ir Kristus dihomomija. Tas ir tāpat kā teikt, ka Viņš vienu brīdi darbojās Savā cilvēcībā un otru Savā dievišķībā. Kā redzēsīm vēlāk, M. Hatons pārstāv Kristu ar dubultu apziņu, kur viena no tām ir ierobežota un otra ir bezgalīga. Šeit jāatceras, ka daba nav tas pats, kas personība. Tās ir divas dažādas lietas. Kristus bija viens cilvēks, bet Viņam bija divas atšķirīgas dabas. Viņā nebija divu dažādu personību. Kā cilvēkam, tas ir, kā dievišķajam Dieva Dēlam, Viņam vajadzēja noturēt savu dievišķību zem Viņa cilvēcības sliekšņa. Kā redzējam iepriekšējā nodaļā, Elena Vaita teica, ka reizēm tas Viņam bija ļoti grūts uzdevums.

Viņa par to rakstīja: ... - "Dzīvības princim bija grūts uzdevums īstenot plānu, ko Viņš bija uzņēmis, lai glābtu cilvēkus, ietērpjot Savu dievišķību cilvēcībā. Viņš tika pagodināts debesu galmos un bija pazīstams lietojot absolūtu varu. Viņam bija tikpat grūti uzturēt cilvēcības līmeni, kā cilvēkiem pacelties virs savas sabojātās dabas zemā līmeņa un kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku." ([Ellen G. White, Review & Herald. 1st April 1875, "The temptation of Christ"](#))

Varbūt tas ir kaut kas, ko mēs bieži neņemam vērā. Fakts ir tāds, ka Kristum bija grūti rīkoties savas cilvēciskās dabas ietvaros.

Divas pretējas teoloģijas.

M. Hatons savā rakstā ([sekojot viņa apgalvojumam iepriekš](#)) saka: ... - "Maleahija 3:6 ir teikts, ka Dievs ir nemainīgs, tāpēc Jēzus, būdams Dievs, nekad nevar pārstāt būt Dievs vai atņemt savas īpašības." ([Max Hatton article "Ellen G. White and the Trinity"](#))

Rūpīgi aplūkojot Maleahija 3:6, var redzēt ka tur nav teikts, ka Dievam ir nemainīga nozīme, kā M. Hatons saka, ka Kristus „nekad nevar pārstāt būt Dievs vai atņemt savas īpašības”. Šis Svēto Rakstu teksts patiesībā saka: ... - „Jo Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos, un jums, Jēkaba bērniem, vēl nebūs būt pagalam." (Maleahija 3:6)

Ir pamatoti secināt, ka Maleahija šeit runāja par Dieva raksturu un nodomiem. Tas ir tas, kas ir nemainīgs. Tāpēc Dievs saka, ka "Jēkaba dēli netika iznīcināti". Tam nav nekāda sakara ar ontoloģiju ([kā Dievs pastāv](#)). Ņemiet vērā, ka M. Hatons saka, ka "Jēzus, būdams Dievs, nekad nevarēja pārstāt būt Dievs vai atņemt savas īpašības".

Tas mums stāsta, ka M. Hatons uzskata, ka Kristus nekad nevarēja pārstāt būt vai pazaudēt savas dievišķās īpašības. Tagad ieklausīsimies dažos apgalvojumos, kurus esam saņēmuši caur Praviešu Garu. Kā redzams, tie atšķiras no M. Hatona argumentācijas. Pirmajā Praviešu Gara citātā teikts: ... - "Nav neviena, kas varētu izskaidrot Kristus iemiesošanās noslēpumu. Tomēr mēs zinām, ka Viņš ieradās uz šīs zemes un dzīvoja kā cilvēks starp cilvēkiem. Cilvēks Kristus Jēzus nebija Tas Kungs Visvarenais Dievs, bet Kristus un Tēvs ir viens. Dievišķais nesabruka mokošās Golgātas spīdzināšanas laikā, tomēr ir taisnība, ka "...tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet

dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Ellen G. White, letter 32, 1899, Manuscript 140, 1903, as quoted in the Seventh-day Adventist Bible Commentary page 1129)

Otrais citāts ir ņemts no vēstules, kas rakstīta divus gadus pēc grāmatas “Laikmetu Ilgas” publicēšanas. Elena Vaita rakstīja par Kristu: ... - “Viņš tika kārdināts apdraudēt Savas dievišķās īpašības. Sātans ar savu nemiņīgo viltību un dīvainu triku palīdzību centās likt Kristum padoties kārdinājumiem.” (Ellen G. White, Letter 5, 1900, as quoted in the Seventh-day Adventists Bible Commentary Volume 7 page 926)

Gadu pēc grāmatas “Laikmeta Ilgas” publicēšanas Elena Vaita rakstīja: ... - “Bet, lai gan Kristus dievišķā godība kādu laiku bija apslēpta un aizēnota pieņemot cilvēcību, tomēr, kļūstot par cilvēku, Viņš nepārstāja būt Dievs. Cilvēciskais neieņēma dievišķo vietu, un dievišķais neaizstāja cilvēcību. Tāds ir dievišķs noslēpums. Abi izteicieni “cilvēciskais” un “dievišķais” Kristū bija cieši un nedalāmi viens, un tomēr tiem bija atšķirīga individualitāte. Lai gan Kristus pazemojās, lai kļūtu par cilvēku, dievišķais joprojām bija Viņa. Viņa dievišķību nevarēja pazaudēt kamēr vien Viņš stāvēja uzticīgs un patiess Savā lojalitātē. Bēdu, ciešanu un morālās apgānīšanās ieskaits, kā arī cilvēku, kuriem bija uzticētas Praviešu vēstis no debesīm, nicināts un atraidīts, Jēzus joprojām varēja runāt par Sevi kā par Cilvēka Dēlu debesīs. Kad Viņa darbs uz zemes bija pabeigts, Viņš bija gatavs atkal saņemt savu dievišķo godību.” (Ellen G. White, The Signs of the Times, 10th May 1899, “Christ glorified”)

Šeit mēs redzam divas dažādas teoloģijas. M. Hatons saka, ka „Jēzus, būdams Dievs, nekad nevarēja pārstāt būt Dievs vai atmet savas īpašības”, kamēr mums caur Eleni Vaitu tika teikts, ka “Cilvēks Kristus Jēzus nebija Tas Kungs Visvarenais Dievs” un ka nepaklausības dēļ Viņš var zaudēt savas dievišķās īpašības. Šeit mēs redzam divus pretrunīgus paziņojumus. Tajā pašā gadā, kad tika publicēta grāmata “Laikmetu Ilgas”, Elena Vaita rakstīja: ... - “Ja sātānam kārdinot būtu izdevies piespiest Kristu grēkot, viņš būtu satriecis Pestītāja galvu. Lai kā tas būtu, viņam izdevās pieskarties tikai Viņa papēdim. Ja būtu pieskāries Kristus galvai, cilvēces cerība būtu pazudusi. Dievišķās dusmas būtu pārņēmušas Kristu tāpat kā Ādamu. Kristus un baznīca būtu palikuši bez cerības.” (Ellen G. White, Signs of the Times, June 9th 1898, see also Selected Messages Book 1 page 256).

Un tas atkal ir pilnīgi pretēji argumentācijai M. Hatona publikācijā: ... - “Pārliecinātais veids, kā parādīt, ka Jēzus saglabāja savas dievišķās īpašības, protams, ir parādīt, kā Viņš tās izmantoja dažos īpašos gadījumos. Lūdzu, izbaudiet kopā ar mani šīs aizraujošās tikšanās, kas Jēzum radās, izmantojot Viņa dievišķās īpašības.” (Max Hatton article “Ellen G. White and the Trinity”)

Šeit M. Hatons uzsver, ka Kristus ne tikai saglabāja Savas dievišķās spējas, bet arī izmantoja tās Saviem personīgajiem mērķiem. M. Hatons to dara, lai mēģinātu pierādīt Kristus dievišķību. Kā redzējam iepriekšējā nodaļā, tas ir kļūdainais skaidrojums. Teikt, ka Kristus patstāvīgi izmantoja Savu dievišķo spēku, nozīmētu atņemt Viņam tiesības būt mūsu Pestītājam.

Jautājums šeit nav par to, vai Kristum piemita un vai Viņš izmantoja dievišķās spējas (*tas nekad netiek noliegts*), bet drīzāk par to, kā Viņš piekļuva tām (*saņēma tās*). Citiem vārdiem sakot, vai Viņš tās izmantoja kā Dieva Dēls (*kā šeit saka M. Hatons*), vai arī Viņš tām piekļuva (*saņēma*) saglabājot ticību Savam Tēvam caur Svēto Garu? Tās atkal ir divas pilnīgi atšķirīgas teoloģijas. Viens uzskatu kopums pārstāv trīsvienības mācību, bet otrs skaidrojums ir pilnīgi anti-trinitārs. Kā mēs atzīmējam iepriekšējā nodaļā, Elena Vaita atbildēja uz šo jautājumu, sakot par Kristu: ... - “Viņam bija bezgalīga vara tikai tāpēc, ka Viņš bija pilnīgi pakļauts Sava Tēva gribai.” (Ellen G. White, Manuscript 99, 1903, pp. 3, 4. “Christian Education in Our Schools”, September 1, 1903, see also Selected Messages book 3, page 141, chapter 19, “The incarnation”)

Tas pilnīgi atšķiras no M. Hatona teiktā. Viņš izvērza ideju (*mēģinot pierādīt Kristus dievišķumu*), ka Kristum šīs spējas piemīt un Viņš tās izmanto, jo ir Dievs. Elena Vaita saka, ka šīs spējas Viņam bija “tikai tāpēc, ka Viņš pilnībā pakļāvās sava Tēva gribai”. Atkal ir milzīga atšķirība starp abām teoloģijām. Viena no tām ir kenotiska, bet otra tāda nav.

Viszināšana vai atklāsme no Dieva caur Svēto Garu?

M. Hatons savā grāmatā “Elena Vaita un Trīsvienība” (*skat. 69. lpp.*) Saka, ka iedvesmas iespaidā Pēteris atzina, ka Jēzus ir viszinošs (*visu zinošs*). Jānis to pierakstīja šādi: ... - “Trešo reizi Viņš tam saka: “Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?” Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? - un sacīja Viņam: “Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu.” Jēzus saka: “Gani Manas avis!” (*Jāņa 21:17*)

Šķiet, ka šeit ir pārpratums no M.Hatona puses. Šajā rakstvietā tās konteksts nekādi neliecina, ka Pēteris, sniedzot šo paziņojumu, būtu bijis iedvesmots. Mēs zinām tikai to, ka evaņģēlija autors Jānis bija iedvesmots, pierakstot Pētera sacīto (skat. 2. Timotejam 3:16). Tas runā par divām pilnīgi atšķirīgām lietām.

Kā pierādījumu Kristus vizinībai (arī 69. lpp.) M. Hatons min Nātanaēla pieredzi, kad Kristus viņam teica, ka redzējis viņu zem vīģes koka. Viņš arī citē Jēzus pieredzi ar sievieti pie akas, kad Viņš viņai pastāstīja visu, ko viņa bija darījusi (Jāņa 4:1-29). Vēl viens piemērs, ko viņš min, ir tas, kad Kristus teica virsniekam, ka viņa dēls dzīvos (Mateja 8:5-13). Tāpat, kā pierādījumu Kristus vizināšanai, M.Hatons izmanto mūsu Pestītāja paziņojumu par Lācara nāvi (Jāņa 11:1-44).

Lieki piebilst, ka tas viss liecina par to, ka Jēzum bija zināšanas par lietām, kuras ar cilvēka spējām vien Viņam nebūtu iespējams iegūt. Bet ne par to šeit notiek diskusija. Citiem vārdiem sakot, visās šajās pieredzēs Jēzus uzrādīja pārdabiskas spējas. Bet vai tiešām M.Hatons grib likt mums domāt, ka Jēzus šīs lietas zināja, jo bija visu zinošs???

Ja mana un Elenas Vaitas argumentācija ir pareiza, tad Jēzus to nevarēja zināt, jo tika izmantota Tās personas vizinība, kura nepiederēja Viņa dievišķībai. Jēzus ieguva šo informāciju nevis tieši izmantojot Savu dievišķību, bet gan caur Dieva Svēto Garu. (skatīt iepriekšējo nodaļu). Tas neatšķiras no tā, kā informāciju saņēma senie Pravieši. Viņi arī redzēja pagātnes, tagadnes un nākotnes notikumus tādā pašā veidā, nevis tāpēc, ka tie būtu bijuši visu zinoši, bet tāpēc, ka Dievs to viņiem atklāja caur Savu Svēto Garu. Tāda pati ir Elenas Vaitas pieredze.

Kā Dieva izraudzītais trauks, Praviešu Gara saņemšanai, arī Elena Vaita redzēja pagātni, tagadni un nākotni. Vairākas reizes viņa teica, ka redz notikumus, vietas, cilvēkus un situācijas, bet nebija tur, lai tās redzētu savām acīm. Viņa nebija ne vizināša, ne visur esoša. Vienkārši Dievs caur Savu Svēto Garu viņai to visu parādīja. Nav pamata uzskatīt, ka ar Kristu viss būtu bijis savādāk. Nebija tā, ka Viņš to zināja Savā spēkā kā Dieva Dēls, bet Dievs to Viņam atklāja caur Savu Svēto Garu.

Visvarenība vai atkarība no Dieva? - divas dažādas teoloģijas.

M. Hatons sava raksta "Elena Vaita un Trīsvienība" 69. lappusē saka, ka, tā kā Kristus ir mūsu Radītājs, Viņš bija visvarens, bet tad tāds arguments pilnīgi ignorē iemiesojumu kā tādu. Kā redzējam iepriekšējās nodaļās, pirms iemiesošanās Kristus noslēdza derību ar savu Tēvu, ka neizmantos dievišķo spēku pats par Sevi.

Turpretim M. Hatons apgalvo, ka Jēzus demonstrēja savu visvarenību (lai būtu kā visvarens), ejot pa ūdens virsu (skat. Mateja 14:22-27 un Marka 6:47-50) un nomierinot vētru Galilejas jūrā (Marka 4:36-41), bet, kā mēs atzīmējam Elenas Vaitas teikto iepriekšējā nodaļā, Viņš nedarīja tādas lietas no sevis kā Dieva Dēls. Savā, it kā trinitārajā grāmatā "Laikmetu Ilgas", viņa teica: ... - "Kad Jēzu pamodināja, lai Viņš stātos pretī vētrai, Pestītājs bija pilnīgi mierīgs. Viņa vārdos vai skatā nebija ne jausmas no bailēm, jo bailu nebija Viņa sirdī. Bet ne jau dievišķās visspēcības dēļ Viņš palika mierīgs. Ne jau kā "zemes, jūras un debesu Kungs" Viņš varēja netraucēti dusēt. Nē, šo varu Jēzus bija nolīcis, jo Viņš saka: "Es no sevis nespēju darīt nekā". (Jāņa 5:30) Viņš uzticējās Tēva visspēcībai. Jēzus mierīgi gulēja ticībā - ticībā Dieva mīlestībai un rūpēm - un tā vārda spēks, kas aplūsināja vētru, bija Dieva spēks." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 336. lpp., "Klusu, mierā.")

Atšķirībā no M. Hatona Elena Vaita teica, ka Kristus šo vētru nomierināja nevis tāpēc, ka bija visvarens, bet gan ticībā sava Tēva gādībai un spēkam. Atkal ir milzīga atšķirība starp abām teoloģijām. Un atkal viena no tām ir kenotiska, bet otra nav tāda.

Saskaņā ar to, kas mums tika pateikts caur Praviešu Garu, mums nākas saprast, ka visa Dieva Dēla būtība, kļūstot par cilvēku, bija nevis parādīt to, ko Dievs var darīt kā Dievs, bet to, ko Dievs var paveikt caur cilvēcību. Lai to panāktu, Dieva Dēlam bija jāstaigā pa šo zemi kā cilvēkam, nevis kā Dievam.

Kā teica Elena Vaita: ... - "Kad Kristus kļuva par mūsu aizstājēju un galvotāju, Viņš bija kā cilvēks. Viņš nāca kā cilvēks un paklausīja esot cilvēka dabā vienīgā patiesā Dieva priekšā. Viņš nāca nevis tāpēc, lai parādītu mums, ko Dievs Pats var darīt, bet gan ko Dievs ir darījis lai parādītu mums, ko cilvēks var izdarīt, esot dievišķās dabas līdzdalībnieks." (Ellen G. White, Letter 128, 1896, Manuscript releases Volume 14, MR No. 1130)

Viss ko Jēzus darīja uz zemes, Viņš darīja tā, kā cilvēkam vajadzētu darīt. Viņš to nedarīja kā Dievs. Ja Viņš to darītu kā Dievs, Viņam nebūtu jēgas nākt lejup uz zemes. Brīnumi paši par sevi nav dievišķības pierādījums. Ja tas tā būtu, tad daži pravieši un mācekļi tiktu uzskatīti par dievišķiem, bet mēs zinām, ka viņi tādi nebija. Tāpat kā Jēzus, viņi visus savus brīnumus veica ar Svētā Gara un eņģeļu spēku. Protams, viņi to nedarīja pēc savas gribas. Tāpat ir ar zināšanām par lietām, kuras vienkārši mirstīgie nevar iegūt. Tas nepierāda, ka persona ir visu zinoša vai visur esoša. Dievs šīs lietas viņiem ir atklājis caur Savu Svēto Garu.

Vai divi apziņas veidi?

M. Hatons pilnībā neignorē Kristus cilvēcību, bet savas grāmatas „Trīsvienības izpratne” 84. lappusē saka, ka tad, kad Kristus bija uz zemes, Viņam bija divi apziņas veidi. Viņš saka, ka Viņam bija viena apziņa kā cilvēkam un viena apziņa kā Dievam. Tas nozīmē, ka vienlaikus šai vienai Kristus personai bija ierobežotas zināšanas (kā cilvēkam), un arī bezgalīgas zināšanas (kā Dievam). Līdz ar to Hatons saka, ka bija reizes, kad Jēzum bija milzīgas zināšanas, kādas cilvēkiem nebija pieejamas, un citas reizes, kad Viņš nezināja to, kas zināms tikai Dievam. (sk. 84. lpp.).

Man tas izklausās ļoti mulsinoši, jo kā gan vienai personai (vienai individualitātei) var būt divi apziņas režīmi (divi realizācijas veidi)? Šim nolūkam Viņam vajag bet būt kā divām atsevišķām personām vienā ķermenī. Ja tas tā būtu, tad šī tā sauktā viena Jēzus persona nebūtu tāda kā jebkura cita persona. Tas nozīmētu arī to, ka Viņš nebūtu staigājis pa šo zemi kā jebkurš cits cilvēks. Ja tā būtu taisnība, tad Viņa tiesības būt par pasaules Glābēju tiktu anulētas. Un tas ir tik nopietni, ka Viņš tiešām nevarētu ieņemt mūsu vietu.

Tas arī nozīmē, ka Kristus nevarētu būt mūsu piemērs. Es to saku, jo jūs un es pēc vēlēšanās nevaram pārslēgties starp diviem dažādiem apziņas veidiem, vienu ierobežotu un vienu bezgalīgu. Citiem vārdiem sakot, ja Kristus varētu paveikt M.Hatona apgalvoto, tad Viņu nevarētu uzskatīt par īstu cilvēku (vairāk gan kā pārcilvēku), un tāpēc Viņš nevarētu kļūt par mūsu Vietnieku vai mūsu Pestītāju.

Ja Kristus būtu izmantojis pārslēgšanos starp šiem diviem atšķirīgajiem apziņas veidiem, tas mums liktu aizdomāties lasot Svētajos Rakstos par to, kā Kristus īsteno dievišķo spēku. Vai Viņš to paveica ar ticību savam Tēvam caur Svēto Garu (kā cilvēciskis piemērs) vai arī Viņš darbojās Savā spēkā izmantojot Savas dievišķā Dieva Dēla tiesības? Tas tiešām būtu ļoti mulsinoši.

Piemēram, kad Kristus nomierināja vētru Galilejas ezerā (kā mēs citējām iepriekš). Ja mēs uzskatām, ka Viņam bija divi eksistences veidi (cilvēciskais un dievišķais), tad, kad mēs skatāmies uz šo stāstu (Mateja 8:23-27, Marka 4:36-41 un Lūkas 8:22-25), kādi būtu mūsu secinājumi? Vai mums vajadzētu apgalvot, ka Viņš paveica šo brīnumu ar Savām dievišķajām tiesībām kā Dieva Dēls, vai arī Viņš to darīja kā cilvēks? Kā minēts iepriekš, starp šiem diviem uzskatiem ir milzīga atšķirība. Viens ir kenotisks, bet otrs nav. Ļaujiet man paskaidrot, ko es domāju.

Kā Dievs vai kā cilvēks?

Pavisam nesen es dzirdēju kādu SDA sludinātāja komentāru par šo brīnumaino notikumu (vētru Galilejas jūrā). Viņš teica, ka, tā kā Kristus bija Radītājs, viņam bija viegli paveikt šo brīnumu. Tika arī teikts, ka tāpēc, ka Viņš varēja kontrolēt laika apstākļus, tas pierādīja, ka Viņš ir mūsu Radītājs.

Sludinātājs droši vien domāja, ka viņš paaugstina Kristu, bet patiesībā viņš atņēma mūsu Pestītājam to, ko Viņš bija sasniedzis savā cilvēcībā. Citiem vārdiem sakot, tas, kā šis sludinātājs izskaidroja šo brīnumu, pilnībā ignorēja Kristus cilvēcību. Es arī teiktu, ka sludinātāja spriešanas dēļ visa Dieva Dēla iemiesošanās būtība bija pilnībā zaudēta. Jums ir atkārtoti jāizlasa septiņpadsmitā un astoņpadsmitā nodaļa, lai pilnībā izprastu šeit teikto.

Ja mēs nonākam pie secinājuma, ka Kristus šo brīnumu veica savā spēkā kā Dieva Dēls (tas ir, kā mūsu Radītājs), tas mums nekādā ziņā nav mierinājums. Tas ir tāpēc, ka mums pēc savas būtības nepiemīt tāda vara. Ja mēs sakām, ka Viņš to darīja kā cilvēks (kā Elenas Vaitas komentāros iepriekš), tad Kristus ir mūsu ticības piemērs. No otras puses, ja mēs nezinām, kā Viņš to darīja (sakarā ar Viņa pārslēgšanos starp abiem apziņas veidiem), tad viss, kas mums ir, ir pilnīgs apjukums un aizdomas.

M. Hatons par Kristus pieredzi Galilejas jūrā saka, ka tas bija Viņa visvarenības apliecinājums. Elena Vaita teica, ka Kristus šo brīnumu paveica nevis kā Dieva Dēls, bet gan kā cilvēks. Atkal tie ir pilnīgi atšķirīgi viedokļi. Viens ir kenotisks, bet otrs nav.

Es uzskatu, ka no M. Hatona viedokļa iemiesotais Kristus dzīvoja dubultu dzīvi, kas nozīmē divu apziņas stāvokļu ([civēka un dievišķā](#)) klātbūtni. Ja tāds viedoklis būtu pareizs, tad Dieva Dēls patiesībā nekļuva par cilvēku. Lai kļūtu patiesi par cilvēku, Viņam bija jākļūst visās lietās līdzīgam jums un man, kas, kā teikts Svētajos Rakstos, patiešām notika ([skat. Ebrejiem 2:17](#)). Kā mēs jau iepriekš citējām, šeit vēlreiz Maldvina Hjūza komentārs par kenozes doktrīnu: ... - "Tā tika izstrādāta, pateicoties vēlmei pasniegt divu dabu doktrīnu tā, lai saglabātu cilvēka dabas realitāti, nenoliedzot dievišķās dabas realitāti Jēzū Kristū. Pieraksti skaidri parāda, ka dažos aspektos mūsu Kungs piekrita mūsu cilvēciskajiem ierobežojumiem. Mūsdienu personības jēdzieni mums apgrūtina pieņēmumu par Viņa dubulto apziņu, saskaņā ar kuru, Viņš dažas lietas zināja kā Dievs, bet bija nekompetents kā cilvēks. Tāpēc tiek uzskatīts, ka mūžīgais Dēls savā iemiesojumā brīvpriekšīgi izgāja kenozes jeb depotentācijas jeb pašiztukšošanās procesu." ([Maldwyn Hughes, Christian Foundations, page 43, "Jesus Christ"](#))

Pats par sevi saprotams, ka tie, kas spriež tāpat kā Makss Hatons, šeit es domāju trīsvienības atbalstītājus, nepiekritīs Maldvina Hjūza secinājumam.

Trīsvienības diskusijas pret Praviešu Garu.

Iepriekšējās nodaļās mēs atzīmējām, ka trīsvienības pamata ticība ir tāda, ka, tā kā Kristus vienmēr pastāv tādā pašā būtībā kā Tēvs, Viņš nekad neatstāja dzīvi sava Tēva tuvumā. Tas nozīmētu, ka pat iemiesojumā Kristus bija kopā ar savu debesu Tēvu. Tieši tāpēc trinitārists Sv. Germanus no Okseras (m.ē. 378. – apm. 442–448) teica savā himnā (Ziemassvētku dziesma) "Lielais un vareņais brīnums".

“Vārds iemiesojas un tomēr paliek augstumos,

Un ķerubi dzied dziesmas ganiem no debesīm.

Atkārtojiet himnu vēlreiz: “Lai Dievam slava augstumos!

Un miers cilvēkiem uz zemes!” ([St. Germanus of Auxerre, “A great and mighty wonder”](#))

Rakstā “Elena Vaita un Trīsvienība” savā tīmekļa vietnē M. Hatons piekrita tādai argumentācijai. Viņš pat citē svēto Hermani, kā mēs šeit redzējām. Tas ir tieši tā, kā man teica mans interneta draugs, pareizticīgo priesteris: ... - “Mēs [Ortodoksālās trīsvienības atbalstītāji] drīzāk atbalstām Dievišķā nemainību ([Viņa vienkāršību un vienotību](#)) tādā nozīmē, ka neviena darbība nevar novest pie ontoloģiskām izmaiņām; tieši šajā gadījumā Vārds, kas ir viena “ousia” ([būtība](#)) ar Tēvu un Garu, nekad neatstāj dzīvību Tēva tuvumā, pat tad, kad Viņš apvienojas ar mūsu cilvēcisko dabu iemiesojumā.” ([Email, Father Gregory Hallam, Orthodox Priest, to Terry Hill, 16th May 2007](#))

Tajā pašā rakstā interneta vietnē M. Hatons atkārtoja teikto savā grāmatā "Elena Vaita un Trīsvienība". Viņš apgalvo, ka būdams uz zemes, Jēzus bija ne tikai visu zinošs un visvarens, bet arī visur esošs: ... - "Diez vai šķiet nepieciešams apgalvot, ka Jēzus nebija Lācara slimības istabā kā cilvēks, Viņš tur bija kā Visuresošais Dievs." ([Max Hatton, Website article, Ellen G. White and the trinity](#))

Neatkarīgi no tā, kā jūs skatāties uz šo skaidrojumu, tas liek domāt, ka Lācara miršanas brīdī Jēzus atradās vienā istabā ar Lācaru, lai gan M. Hatons patiešām saka, ka Viņš tur nebija cilvēka veidolā. Šķiet, ka M. Hatona paziņojums krietni atšķiras no Elenas Vaitas viedokļa grāmatā “Laikmetu Ilgas”: ... - “Svētais Gars ir Kristus pārstāvis, bet Tas ir atbrīvojies no cilvēciskas personības īpašībām, un tādēļ Viņš ir neatkarīgs. Cilvēciskās dabas kavēts, Kristus personiski nevarēja būt klāt visās vietās. Tas bija mācekļu interesēs, lai Viņš aiziet pie Tēva un virs zemes kā savu pārstāvi sūtītu Svēto Garu. Tad nevienam vairs nebūs nekādas priekšrocības savas atrašanās vietas vai tiešās saskares dēļ ar Kristu. Caur Garu Pestītājs būs pieejams ikvienam, un šajā ziņā Viņš kļūs viņiem tuvāks nekā uzturēšanās laikā uz zemes.” ([Elena Vaita, “Laikmetu Ilgas”, “Jūsu sirdis lai neizbīstas” 669. lpp.](#))

Elena Vaita šeit runā par Jēzu kā par reālu cilvēku, kuram ir tikai viens apziņas veids, kāds tas var būt tikai cilvēkam. Tas ir kenotisks skatījums.

Bībelē arī ir ļoti skaidri pateikts, ka tad, kad Lācars nomira, Jēzus nebija Betānijā. Kad Lācara māsas sūtīja ziņu Jēzum, lai paziņotu Viņam, ka viņu brālis ir miris, Raksti saka: ... - “Jēzus, to dzirdējis, sacīja: “Šī slimība nav uz nāvi, bet Dievam par godu, lai Dieva Dēls ar to tiktu pagodināts.” ([Jāņa 11:4](#))

Pats Jēzus teica, ka Lācara nāve ir Dēla pagodināšanai. Ievērojiet to labi. Pie šī jautājuma mēs atgriezīsimies vēlāk. Tas ir ļoti svarīgi. Svētie Raksti turpina: ... - "Bet Jēzus mīlēja Martu, viņas māsu, un Lācaru. Saņēmis ziņu, ka tas ir slims, Viņš vēl divi dienas palika tai vietā, kur Viņš atradās. Un tikai pēc tam Viņš saka mācekļiem: "Iesim atkal uz Jūdeju!" (Jāņa 11:5-7)

Svētajos Rakstos ir skaidri pateikts, ka Jēzus nebija Betānijā, kad Lācars nomira. Jēzus savus mācekļus uzrunāja: ... - "...un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es nebiju tur, lai jūs ticētu; bet iesim pie viņa!" (Jāņa 11:15)

Jēzus nemeloja. Kad Lācars nomira, Viņš nebija Betānijā. Viņš pat teica saviem mācekļiem, ka ir priecīgs, ka Viņa tur nebija. Tas ir ļoti ticami, jo, ja Viņš būtu tur, no Viņa tiktu sagaidīts, ka Viņš dziedinātu Lācaru no viņa slimības. Ja tas būtu noticis, Jēzus nebūtu pagodināts caur viņa augšāmcelšanu uz dzīvību.

Kad Jēzus un Viņa mācekļi ieradās Betānijā, Lācars bija miris četras dienas. Viņš tika ievietots aizzīmogatā kapā. Atgādinot, ka Jēzus bija apsoltījis saviem sekotājiem, ka viņi redzēs Dieva godību, evaņģēlists Jānis turpina savu stāstījumu: ... - "Tad viņi noņēma akmeni. Bet Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: "Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis! Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausī, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis." Un, to sacījis, Viņš stiprā balsī sauca: "Lācar, nāc ārā!" Un mirušais iznāca; kājas un rokas tam bija autiem sasietas un seja aizsegta ar sviedrautu. Bet Jēzus sacīja tiem: "Atraisat viņu un ļaujiet viņam iet." (Jāņa 11:41-44)

Saskaņā ar Jēzus teikto, Lācara augšāmcelšana bija Viņa pagodināšana. Uz kādu pagodināšanu Jēzus atsaucās? Tagad ievērojiet šos Elenas Vaitas vārdus par to pašu brīnumu. Tas ir ļoti svarīgi. Tas visu izskaidro. Viņa teica: ... - "Visās lietās, ko Viņš darīja, Kristus sadarbojās ar savu Tēvu. Jēzus vienmēr centās skaidri parādīt, ka nerīkojas neatkarīgi; savus brīnumdarbus Viņš veica ticībā un ar lūgšanu." (Elena Vaita, Laikmetu Ilgas, 536. lpp., Lācar, nāc ārā!)

Pievērsiet uzmanību iepriekš citētajiem pēdējiem vārdiem. Mums ir teikts, ka Jēzus darīja brīnumus „ticībā un ar lūgšanu”. Tāpēc Viņš teica savam Tēvam: "...Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis." Ievērojiet Elenas Vaitas vārdus, Jēzus nav darījis šos brīnumus neatkarīgi no Tēva. Viņa teica, ka Kristus vienmēr centās skaidri pateikt, ka "Viņš pats neko nedara". Tāpēc Viņš teica, ka darbus darīja Tēvs Viņā (skat. Jāņa 14:10). Lai gan Jēzus to ļoti skaidri paskaidroja, tomēr daži joprojām uzstāj, ka Kristus brīnumi paši par sevi ir pierādījums Kristus dievišķībai.

Tagad mums jāaplūko iemesls, kāpēc Jēzus veica šos brīnumus. Tas jo īpaši attiecas uz Lācara augšāmcelšanu. Elena Vaita teica šādi: ... - "Kristus vēlējās, lai visiem būtu zināmas Viņa attiecības ar Tēvu." (Turpat)

Tad viņa atkārtoja Jēzus vārdus: ... - "... "Tēvs," Viņš sacīja, "Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis! Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausī, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis." (Turpat)

Tagad ir ļoti svarīgi citēt šādus viņas vārdus: ... - "Šeit mācekļiem un ļaudīm bija jādod vispārliciecināmais pierādījums par attiecībām, kas pastāv starp Kristu un Dievu. Tiem vajadzēja pārliecināties, ka Kristus apgalvojums nav krāpšana." (Turpat)

Visiem šiem brīnumiem nebija jāparāda, cik varens bija Jēzus un ka tāpēc Viņam bija jābūt dievišķam, bet šiem brīnumiem bija jāparāda Kristus "attiecības" ar Dievu. Tieši šīs attiecības bija Viņa dievišķības pierādījums, nevis pats brīnumainais spēks. Kā Elena Vaita teica: ... - "Viņa dievības atspīdēšana dievnama šķīstīšanas laikā, Viņa dziedināšanas brīnumi un dievišķās patiesības mācības, kas atskanēja no Viņa lūpām - viss norādīja uz to, ko pēc dziedināšanas gadījuma Betezdā Viņš pats apliecināja Sinedrija priekšā -, ka Viņš ir Mūžīgā Dēls." (Elena Vaita, "Laikmetu Ilgas", 231. lpp., "Dieva valstība ir tuvu atnākusi")

Tajā pašā grāmatā vēl ir teikts: ... - "Dieva eņģeļi nemitīgi steidzas no zemes uz debesīm un no debesīm uz zemi. Kristus brīnumdarbi apbēdināto cietēju labā tika veikti Dieva spēkā, šajā kalpošanā iesaistot arī eņģeļus. Tikai pateicoties Kristum, Debesu sūtņi darbojas mūsu labā, nesdami mums Dieva svētības." (Elena Vaita, "Laikmetu Ilgas", 143. lpp., "Mēs esam atraduši Mesiju")

Oficiālajā SDA Teoloģijas Rokasgrāmatā ir ļoti maza sadaļa par kenozi, ko sauc par "kenotismu". Kopumā tur ir teikts (tas ir pēc atsauces uz Albrehta Ričija izpratni par Kristoloģiju): ... - "Gluži pretēji, Gotfrīds Tomass (1802–1875) un citi kenotiķi uzskatīja, ka Viņa iemiesošanās laikā dievišķais Logos nolika malā Viņa dievišķās īpašības - visvarenību, viszinību un visuresamību." (Raoul Dederen, Handbook of Seventh-day

Adventist Theology, Seventh-day Adventist Encyclopedia, Volume 12, page 194, "Christ: his person and work")

Turpat ir rakstīts: ... - "Pamatojoties uz Filipiešiem 2:7, viņi domāja saglabāt Kristus divējādās dabas realitāti un integritāti un uzsverot Viņa pazemojuma pakāpi, kļūstot par cilvēku." (Turpat)

SDA Teoloģijas Rokasgrāmatā nekas cits nav teikts par šo ļoti svarīgo kenozes tēmu. Kristoloģijas rakstā bija teikts, ka Jēzus ir mūsu piemērs, bet es nevarēju atrast nekur citur, kas runātu par to, kā Viņš panāca to, ko Viņš paveica, un, kā mēs redzējam iepriekšējā nodaļā, šis aspekts ir vissvarīgākais (sk. [iepriekšējo nodaļu](#)). Vienkārši sakot - teikt, ka Jēzus uzvarēja grēku, ir nepietiekami, lai Viņu varētu saukt par mūsu piemēru. Lai Kristus dzīve būtu mūsu piemērs, mums ir jāsaprot, kā Viņš to darīja. Šajā rakstā nav mēģināts izskaidrot tas, no kā Kristus atteicās ([iztukšoja Sevi](#)) iemiesojumā. Acīmredzot tas netiek uzskatīts par svarīgu.

Komunikācijas idioma.

Trīsvienības argumentācijā ir tāda lieta kā "komunikācijas idioma" ([Communicatio Idiomatum](#)). Vikipēdijas enciklopēdija šo doktrīnu apraksta šādi: ... - "Mācību, kas attiecas uz hipostatisko savienību, sauc par "Communicatio Idiomatum" (latīņu valodā - "komunikācijas idioma"), ir Kristoloģisks jēdziens par dievības un cilvēces mijiedarbību Jēzus Kristus personā. Tā ir mācība, ka gan dievišķās, gan cilvēciskās dabas īpašības tiek piedēvētas vienai un tai pašai Jēzus personai." ([Wikipedia interneta enciklopēdija, "Communicatio idiomatum"](#))

Pats par sevi Jēzus nekad nav apgalvojis, ka ir vizinošs. Viņš nekad nav apgalvojis, ka ir visur esošs vai visvarens. Elena Vaita grāmatā "Laikmetu Ilgas" patiesību aprakstīja šādi: ... - "Kristus cilvēciskums bija vienots ar Viņa dievišķo dabu. Kungā esošais Svētais Gars Viņu sagatavoja cīņai." (Elena Vaita, [Laikmetu Ilgas](#), 123. lpp., "Kārdināšana")

Ja mēs apgalvosim, ka Kristus staigājot pa šo zemi, izmantoja neatkarīgi Pats Savu dievišķo spēku, tad mēs būsim izdarījuši visu, lai iznīcinātu Viņa tēlu kā mūsu piemēru. Mēs līdz ar to arī anulēsim visu, ko Viņš ir sasniegjis, kļūstot par cilvēku.

Trinitāristu iebildumi pret kenozī.

Viens no iebildumiem, lai noliegtu kenotisko izpratni, ko izmanto SDA Trīsvienības aizstāvji attiecībā uz Kristu, ir divi Elenas Vaitas izteikumi. Tie it kā liecina, ka pats Kristus bija visu zinošs ([vizinošs](#)) un visu varošs ([visvarens](#)). Pirmais no šiem diviem apgalvojumiem ir ([tas attiecas uz Jūdu tanī naktī, kad viņš nodeva Jēzu](#)): ... - "Spēdams redzēt nodevēja slepenos sirds nodomus, Kristus Jūdam sniedza pēdējo pārliecinošo pierādījumu par savu dievišķo izcelsmi. Tas viltus māceklim bija pēdējais aicinājums uz atgriešanos." (Elena Vaita, [Laikmetu Ilgas](#), 655. lpp., "Mani pieminēdami")

Trinitārais anti-kenotiskais viedoklis ir tāds, ka tas varētu būt pierādījums tam, ka Jēzus pats izmantoja savas spējas visu zināt. Bet Elena Vaita tā to neteica. Viņa teica, ka kā cilvēkam tas bija "pārliecinošs pierādījums Viņa dievišķajai izcelsmei". Viņa nesaka, ka Viņš šo spēku izmantoja neatkarīgi no sava Tēva. Kā mēs jau zinām, tad Elenai Vaitai, viņas dzīves laikā tika sniegts ieskats daudzu SDA draudzes locekļu dzīvēs un domās. Mēs to zinām no simtiem liecību, ko Elena Vaita viņiem nosūtījusi. Šī izpratne par šo cilvēku dzīvi nenozīmēja, ka Elena Vaita būtu bijusi visu zinoša vai dievišķa. Vienkārši Dievs viņai visu to atklāja.

Nākamajā rindkopā viņa rakstīja: ... - "Izsakot "vai!" par Jūdu, Kristus bija kāds žēlastības pilns nodoms mācekļu labā. Tādā veidā Viņš tiem deva visaugstāko pierādījumu par savu mesianisko būtību. "Es jums to saku, pirms tas noticis, lai jūs, kad tas notiek, ticētu, ka Es (..) esmu." Ja Jēzus būtu klusējis, it kā nezināms, kas Viņu gaida, mācekļi būtu varējuši domāt, ka viņu Mācītājam nav bijušas dievišķas iepriekšparedzēšanas spējas un ka Viņš ir ticis pārsteigts un nezinot nodots ļaunā pūļa rokās." (Turpat)

Dieva Dēlam patiešām bija priekšzināšanas, bet tas bija priekšzināšanas ([dievišķais spēks](#)), kas Viņam bija, jo bija paklausīgs Dievam. Tas nenotika, it kā Viņš būtu izmantojis savas iedzimtās spējas un īpašības. Kā mēs esam atzīmējuši, Elena Vaita teica: ... - "Viņam [Kristum] bija neierobežota vara tikai tāpēc, ka Viņš bija pilnīgi paklausīgs sava Tēva gribai." (Ellen G. White, [Manuscript 99](#), 1903, pp. 3, 4. "Christian Education in Our Schools", September 1, 1903, see also [Selected Messages book 3](#), page 141, chapter 19, "The incarnation")

Otrais paziņojums attiecas uz Lācara augšāmcelšanos. Tajā brīdī Jēzus skaļi sauca: "Lācar, nāc ārā." Elena Vaita rakstīja grāmatā "Laikmetu Ilgas": ... - "Viņa balss, skaidra un skanīga, iespiežas mirušā ausīs. Kad Viņš runā, cauri cilvēcisķajai dabai ir redzama dievišķā. Dieva godības apgaismotajā sejā ļaudis redz Viņa spēka apliecinājumu. Visu acis pievērstas alas ieejai. Ausis cenšas uztvert visniecīgāko skaņu. Ar sasprindzinātu, gandrīz neizturamu interesi visi gaida Kristus dievišķības pārbaudi, pierādījumu, kas apstiprinātu, ka Viņš ir Dieva Dēls, vai arī uz visiem laikiem iznīcinātu cerības." (Elena Vaita, *Laikmetu Ilgas*, 536. lpp., "Lācar, nāc ārā!")

Arī šajā gadījumā anti-kenotiskie argumenti ir pietiekami skaidri, taču, kā mēs atzīmējam iepriekš, Elena Vaita teica, ka šis brīnums ir domāts, lai pierādītu Kristus attiecības ar Tēvu, nevis parādītu, ka Viņš ir visvarens un ka Viņš darīja brīnumus pats no Sevis. Elena Vaita 1897. gadā žurnālā "Mājas misionārs" izteica komentāru: ... - "Brīnumainajiem darbiem, ko Kristus darīja un kas bija pārliecinoša spēka pilni, bija jāizkļiedē aizspriedumi, neticība un dusmas no jūdu sirdīm. Kristus pārliecinoši pierādīja savu dievišķumu, augšāmcēlot Lācaru no mironiem. Caur Kristu Tēvs tika atklāts ticīgajiem un neticīgajiem. Ja mācekļi ticētu šai būtiskajai saiknei starp Tēvu un Dēlu, viņu ticība neatstātu viņus, redzot Kristus ciešanas un nāvi, lai glābtu pazūdošo pasauli. Viņš vēlējas, lai viņi saprastu, ka viņu ticībai ir jāved pie Dieva un jānostiprinās tur." (Ellen G. White, *Home Missionary*, 1st July 1897, "Words of comfort")

Atkal mēs redzam Elenu Vaitu norādam, ka Lācara augšāmcelšanai bija jāparāda Dēla attiecības ar Tēvu, un kā jau viņa teica, tātad, lai parādītu "būtisko saikni starp Tēvu un Dēlu". Kā arī ievērojiet, kā viņa par to runā daudz reižu pieminot tikai Tēvu un Dēlu, bet neminot Svēto Garu.

Tēva atklāsme Dēlā ir pierādījums Kristus dievišķumam.

1897. gada 19. oktobra laikrakstā "Review and Herald" Elena Vaita saistībā ar Jēzus teiktajiem vārdiem rakstīja: ... - "Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī; bet, ja ne, tad vismaz šo darbu dēļ ticiet!" Tad viņa par tiem, kas dzirdēja šos vārdus, teica: ... - "Viņu ticību varēja droši balstīt uz Kristus darbos sniegtajām liecībām - lietām, ko neviens cilvēks nekad nav darījis vai spējis izdarīt. Šiem brīnumainajiem darbiem, kas bija tik pārliecinoša spēka pilni, bija jānoņem visi aizspriedumi un neticība no ebreju sirdīm. Uzmodinot Lācaru no nāves, Kristus pierādīja savu dievišķumu. Caur viņu Tēvs tika atklāts ticīgajiem un neticīgajiem." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 19th October 1897, 'Words of comfort')

Šeit ir pierādīts, kā teikts, proti, ka Dēlā „Tēvs tika atklāts”. Nemiet vērā arī to, ka "Tēvs tika atklāts ticīgajiem un neticīgajiem". Par Jēzus vārdiem Tomam, kas atrodami Jāņa 14:6, Elena Vaita rakstīja: ... - "Jēzus gribēja, lai viņš [Toms] saprot, ka Tēvs ir atklājies Dēlā - Viņa pamācībās, kuras atspoguļo debesu gudrību un Viņa darbos, kuri parādīja Visvarenības spēku. (...) Filips, neskaidri saprotot sava Kunga misijas nozīmi, sacīja Viņam: "Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek." Filipu un pārējos mācekļus pārņēma bailes un šaubas, un viņi vēlējas, lai Jēzus viņiem parāda pēdējo pārliecinošo pierādījumu par Savu dievišķumu, parādot viņiem Tēvu. Kristus parādījās cilvēka izskatā kā kalps. Bet tiem, kas bija Viņa dievišķās dabas līdzdalībnieki, tika atvērtas acis, lai saprastu Viņa dievišķumu. Godība, kas īpašos gadījumos parādījās caur Viņa cilvēcisko veidolu, patiešām atklāja Tēvu." (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 17th January 1878, "Christ's promise to his disciples")

Kristus dievišķums bija Tēva dievišķums. Tieši šīs attiecības pierādīja Kristus dievišķumu, nevis tas, ka Viņš būtu bijis visvarens, visu zinošs vai visur esošs.

Kopsavilkums.

Apkopojot izlasīto gan 19. nodaļā, kā arī iepriekšējās divās nodaļās, mēs varam redzēt, ka saskaņā ar to, kas mums tika teikts caur Praviešu Garu, dievišķais Dieva Dēls iemiesojumā atteicās no savām dievišķajām priekšrocībām neatkarīgi izmantot Savu dievišķo spēku. Mēs ļoti skaidri redzējam, ka, kaut arī Savā dievišķībā Viņam patiešām bija šīs spējas, un turklāt Viņš tās izmantoja, tad tomēr Viņš tās izmantoja, piekļūstot tām caur Svēto Garu, ticībā savam Tēvam.

Tāds bija vēsturiskais Septītās Dienas Adventisms. Tā ticēja SDA baznīca Elenas Vaitas dzīves laikā. Kad SDA baznīca pieņēma mācību par trīsvienību, mainījās arī priekšstats par to, kā Kristus paveica cilvēces pestīšanu. Tādējādi mēs varam redzēt, ka Trīsvienības mācība nav tikai par to, vai Kristus ir dievišķs vai nē, un ne tikai par Svētā Gara personu, bet arī ir pilnībā saistīta ar Jēzus Kristus Evaņģēliju. Tāpēc mums ir pareizi jāsaprot, kas, mūsaprāt, notika iemiesojuma laikā, pretējā gadījumā mums būs sagrozīts priekšstats ne tikai par Dievišķības jautājumiem, bet arī par Pestīšanu.

Laika gaitā šī pētījuma autoram ([Terijam Hilam](#)) ir izveidojies iespaids, ka, kā vienīgais šodienas mērķis, kā sludināšanas objekts Adventistu Baznīcai ir atlicis, parādīt Kristu kā Dievu un pierādīt Svētā Gara personību. Vairs netiek pievērsta pienācīga uzmanība tam, ko Kristus paveica, kļūstot par cilvēku, un tam vajadzētu nozīmēt, ka tieši Savā cilvēciskajā dabā Viņš paveica pestīšanu. Kā arī tiek pazaudēts risks, kuru Viņš uzņēmas kļūstot par cilvēku. Pazudusi ir arī mīlestība, ko Dievs parādīja cilvēcei, riskējot zaudēt savu Dēlu. Trīsvienības teoloģija šīs patiesības patiešām pilnībā aizēno.

Tagad pāriesim pie divdesmitās nodaļas.

Šeit mēs aplūkojam ne-trinitārismu un anti-trinitārismu Septītās Dienas Adventismā.

Turpinājums sekos ...